

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 100.762 van 13 november 2001
in de zaak A. 72.003/XIV-4220.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat R. BECKERS,
 kantoor houdende te 2440 GEEL,
 Djepstraat 8

tegen :

1. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken,
2. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 8 november 1996 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 september 1995 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de beschikking van 6 januari 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memorie van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 7 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 oktober 2001;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. ROMBAUTS die, loco Advocaat R. BECKERS verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat E. MATTERNE die, loco Advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Adjunct-adviseur Chr. JANSEN, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluitend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van XXX nationaliteit, is op 17 september 1995 vanuit Cuba in België aangekomen, houdster van een XXX nationaal paspoort afgeleverd door de XXX Ambassade in Canada op 20 oktober 1994 en van een visum voor België geldig van 16 september 1995 tot 27 september 1995, afgeleverd door de Ambassade van België te Havana. Zij heeft zich vluchteling verklaard op 19 september 1995.

1.2. Op 19 september 1995 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 september 1996 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 19 september 1995 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 2 juli 1996 op de zetel van het Commissariaat-generaal bijgestaan door een tolk, die de A. taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Gilis.

Betrokkene verklaarde dat zij in augustus 1983 met een beurs vanwege de XXX regering, naar Cuba vertrok om er te studeren. Daar zou ze in januari 1993 de leidster geworden zijn van een groep A.-studenten die sympathiseerden met de A. in XXX. Zij zou vergaderingen hebben georganiseerd en onderhield vanuit Cuba schriftelijke contacten met voornoemde organisatie. Ze werden echter bedreigd door een T.-studentengroep, die het regime in XXX steunden. In juli 1993 zou een eind gekomen zijn aan hun contacten met de A. in XXX, doordat hun briefwisseling werd onderschept. Aan het eind van haar studie op 2 juli 1994, ontving zij van de Cubaanse regering een vliegtuigticket naar XXX, met transitvisum vanwege de Italiaanse ambassade in Cuba en een Schengen-visum vanwege de Belgische ambassade aldaar. Op 16 september 1995 vertrok zij dan per vliegtuig vanuit Havana (Cuba) richting XXX. Op 19 september 1995 vroeg

betrokkene in België asiel aan. Zij legt ter ondersteuning van haar relaas enkele documenten neer.

Vooreerst wordt vastgesteld dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken, dd. 19 september 1995, uitdrukkelijk verklaarde in Cuba geen problemen te hebben gekend. Zij vermeldde enkel dat zij sinds vijf jaar geen berichten meer heeft ontvangen vanwege haar familie. Zij zou nooit enig type van intimidatie hebben ondergaan (zie punten 33 tot en met 37 van het verhoorverslag aan de Dienst Vreemdelingenzaken). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal maakt betrokkene evenmin melding van haar banden met of sympathie voor de A. Ze stelt enkel dat de huidige regering een beleid voert van achtervolging, moord en fysisch geweld ten aanzien van militairen van het vorige regime. In de begeleidende brief tot het instellen van een dringend beroep, stelt betrokkene enkel dat haar vader is gestorven in de strijd tegen het huidige regime, welke er een is van ongelijkheid, geweld en gebrek aan democratie in het algemeen. Van de A. is ook in voornoemde brief geen sprake. Aan betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-generaal, als zou zij worden gezocht door de XXX regering omwille van haar banden met A., kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Daarenboven blijft betrokkene vaag met betrekking tot haar vermeende banden met de A. Zo stelt ze dat de 'groep' waarvan zij leidster was, een ondergrondse beweging was die tussen januari en juli 1993 contacten onderhielden met de A. in XXX. Enerzijds stelt betrokkene bij het begin van het interview voor het Commissariaat-generaal (wanneer haar wordt gevraagd waarom ze haar land verliet) dat ze participeerde in de 'A.' in zowel XXX als Cuba, m.n. 'A.'; terwijl ze anderzijds iets later in het interview stelt dat de ondergrondse beweging waarvan zij in Cuba leidster was, geen A.-afdeling was. Ze verklaart uitdrukkelijk geen lid doch slechts sympathisant te zijn geweest van de genoemde organisatie. Ze stelt 'pas echt lid te zijn geworden in België'. Merkwaardig is ook dat ze geen enkele contactpersoon van de A. in XXX kan noemen. Van de A. zouden, aldus betrokkene vele leden in XXX in de gevangenis zitten, doch ze kan enkel de oprichter Prof. A. O. opnoemen. Ook de naam van de T.-studentengroep die hen in Cuba zouden bedreigd hebben, is haar onbekend. Met betrekking tot deze bedreigingen dient nog te worden opgemerkt dat deze, vooral na een waarschuwing vanwege de Cubaanse regering, beperkt bleven tot schriftelijke dreigbriefjes, aldus betrokkene.

Daarenboven wordt opgemerkt dat betrokkenes paspoort op 20 oktober 1994 werd afgeleverd door de XXX ambassade in Ottawa (Canada) zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat betrokkene door de XXX autoriteiten wordt gezocht.

Met betrekking tot deze documenten dient verder te worden vastgesteld dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk verklaarde dat zij haar paspoort had bekomen van het XXX Ministerie van Onderwijs te Cuba, terwijl in het paspoort staat vermeld dat het werd afgeleverd op de XXX ambassade te Ottawa (Canada). Dergelijke leugenachtige verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas. De brief van 1995-1996 vanwege 'Head of Crime prevention Committee', waarin wordt vermeld dat betrokkene wordt gezocht in XXX, alsook de brief vanwege het A. van 1994-1995 die haar in België werd toegestuurd, kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook niet als ernstig worden beschouwd. Tenslotte brengt het verzoekschrift van Meester Gilis geen element naar voor dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbeslissing door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 19 september 1995.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Overwegende dat in de memorie van antwoord van de tweede tegenpartij er een exceptie van niet-ontvankelijkheid ratione temporis wordt opgeworpen; dat deze echter niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de tweede tegenpartij opwerpt dat zij dient buiten de zaak gesteld te worden voorzover het beroep de maatregel tot verwijdering van het grondgebied betreft, aangezien zij geenszins de auteur van de aangevochten maatregel tot verwijdering is; dat artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan instellen, alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling, worden geschorst; dat op het ogenblik dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt, de schorsing van de verwijderingsmaatregel een einde neemt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten herneemt, zoals bepaald in de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken;

3. Over de gegrondheid van het beroep.

3.1. Overwegende dat verzoekster de volgende middelen aanvoert :

“EERSTE MIDDEL

SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, IN CASU HET BEGINSEL VAN DE REDELIJKHEID EN FAIR-PLAY
Het verhoor van verzoekster door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 19 september 1995 duurde slechts vijf minuten.

Aan verzoekster werd vooraf door de betrokken interviewer gevraagd om het kort te houden en zich te beperken tot feiten die ze kon staven met documenten.

Het is evident dat in een kort interview geen melding kan gemaakt worden van alle feiten en gegevens die aan de aanvraag tot asiel ten grondslag liggen.

Nochtans word de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken dd. 19 september 1995 gemotiveerd met het gegeven dat verzoekster zeer vaag blijft.

Dit is in strijd met het boven vermelde beginsel van redelijkheid en fair-play.

TWEDE MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991
BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTIVERING VAN DE
BESTUURSHANDELINGEN

Beide bestreden beslissingen zijn niet adequaat gemotiveerd.

A. DE BESLISSING VAN DE GEMACHTIGDE VAN DE MINISTER VAN
BINNENLANDSE ZAKEN DD. 19 SEPTEMBER 1995 TOT WEIGERING VAN
VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN INZAKE O.V.
NUMMER 4.462.266.

Deze beslissing is als volgt gemotiveerd :

‘... Ze blijft echter heel vaag. Bovendien heeft ze nagelaten bescherming te zoeken bij de Cubaanse autoriteiten. Derhalve . . .’

- TE VAAG : Verzoekster heeft hierboven reeds aangegeven waarom zij niet alle feitelijkeheden en gegevens waarop de asielaanvraag gesteund is, heeft kunnen vermelden.

Wanneer een interview slechts vijf minuten duurt, waarbij de ondervrager tevoren reeds aangeeft om het kort te houden, kan uiteraard niet elk detail worden vermeld.

- NAGELATEN BESCHERMING TE ZOEKEN BIJ DE CUBAANSE AUTORITEITEN :

Deze motivering is niet relevant om te oordelen of verzoekster beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals weergegeven in het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen en staatloze personen.

De beslissing is aldus niet afdoende gemotiveerd.

B. DE BESLISSING VAN DE COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN, DOSSIERNUMMER CG/95/16623/23D/S9510703/J/1B.

1. 'Vooreerst wordt vastgesteld dat betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 19 september 1995, uitdrukkelijk verklaarde in Cuba geen problemen te hebben gekend'. De omstandigheden waarin dit interview plaats vonden, werden reeds hoger uiteengezet. Dit werd niet gecontroleerd door de Commissaris-Generaal.

De asielaanvraag is bovendien niet gesteund op de problemen die verzoekster desgevallend ondervond in Cuba - zij is Cuba niet ontvlucht - maar is gesteund op de problemen die verzoekster te vrezen heeft bij een terugkeer naar XXX.

Deze motivering is dan ook geheel niet terzake.

2. 'In de vragenlijst van het Commissariaat-Generaal maakt betrokkene evenmin melding van haar banden of sympathie voor de A. Zij stelt enkel dat de huidige regering een beleid voert van achtervolging, moord en fysisch geweld ten aanzien van militairen van het vorige regime. In de begeleidende brief tot het instellen van een dringend beroep, stelt betrokkene enkel dat haar vader is gestorven in de strijd tegen het huidige regime, welke er een is van ongelijkheid, geweld en gebrek aan democratie in het algemeen. Van de A. is ook in voornoemde brief geen sprake. Aan betrokkenes verklaring voor het Commissariaat-Generaal, als zou zij worden gezocht door de XXX regering omwille van haar banden met A., kan dan ook geen geloof worden gehecht'.

In de nota's genomen tijdens het verhoor van verzoekster voor het Commissariaat-Generaal staat geschreven op de eerste pagina:

'Reden verlaten vh land :

Vermits ze A. is en participeert i/d A. in XXX. + in Cuba'

Verzoekster stelt duidelijk dat ze vreest voor haar leven omdat ze tot de etnische groep A. behoort en omdat ze participeert in de politieke partij die het opneemt voor de A.

Bij nauwkeurige inspectie van de nota's genomen tijdens het interview voor het Commissariaat-Generaal blijkt nergens dat aan verzoekster gevraagd werd waarom ze voor dat interview niet gesproken had van de A.

Slechts helemaal op het einde van het interview, wanneer aan verzoekster gevraagd wordt of ze nog opmerkingen heeft, kan ze kort toelichten in welke omstandigheden het interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken plaats vond.

Verzoekster heeft zich aldus niet kunnen verweren op dit argument. Verweerder kan zijn beslissing er dan ook niet op steunen.

De verklaring van de houding van verzoekster ligt nochtans voor de hand.

Bij het eerste interview voor de Dienst Vreemdelingenzaken werd haar onmiddellijk gezegd dat zij zich diende te beperken tot feiten die ze kon staven met stukken. Die mening toegedaan heeft verzoekster zich in de vragenlijst en de begeleidende brief tot het instellen van dringend beroep in algemene bewoordingen uitgedrukt - zij had toen nog geen raadsman.

Pas naderhand heeft zij de documenten uit XXX ontvangen waarmee ze kan staven lid te zijn van de A. en waarmee zij kon staven dat zij gezocht wordt.

Nochtans legt de bestreden beslissing deze stukken flagrant naast zich neer. Hierop wordt verder teruggekomen.

3. 'Daarenboven blijft betrokkene vaag met betrekking tot haar vermeende banden met de A. Zo stelt ze dat de 'groep' waarvan ze leidster was, een ondergrondse beweging was die tussen januari en juli 1993 contacten onderhielden met de A. in XXX. Enerzijds stelt betrokkene bij het begin van het interview voor het Commissariaat-Generaal (wanneer haar wordt gevraagd waarom ze haar land verliet) dat ze participeerde in de 'A.' in zowel XXX als Cuba, m.n. A.'; terwijl ze anderzijds iets later in het interview stelt dat de ondergrondse beweging waarvan zij in Cuba leidster was, geen A.-afdeling was. Zij verklaart uitdrukkelijk geen lid doch slechts sympathisant te zijn geweest van de genoemde organisatie. Ze stelt 'pas echt lid te zijn geworden in België'.

Verzoekster heeft voor het Commissariaat-Generaal duidelijk verklaard dat ze lid is geworden van A. toen ze in België was, en dat ze sympathiseerde met de partij in Cuba. Uit de nota's van het verhoor voor het Commissariaat-Generaal (pagina's 4-5) blijkt ook dat ze brieven stuurde naar de organisatie en daarop antwoorden kreeg, verstuurd naar haar adres in Cuba, waarin telkens de toestand in XXX werd beschreven.

Er kan dan toch niet ernstig worden volgehouden dat verzoekster vaag blijft over haar banden met A.

Dit zou bij wijze van vergelijking inhouden dat een persoon in België die sympathiseert voor een bepaalde politieke partij en erop stemt, en dan naderhand lid wordt van die partij, eveneens vaag zou blijven over zijn banden met deze politieke partij.

Dit gaat duidelijk niet op.

De zogenaamde tegenstrijdigheid in het interview waarvan sprake, is veroorzaakt door een vertaalfout. Verzoekster sprak op het interview steeds bij monde van een tolk A.

Er weze bovendien aan herinnerd dat de vermelde beslissing de ontvankelijkheid van de asielaanvraag dient te beoordelen, en nog geen oordeel ten gronde te vellen heeft.

De motivering als zou verzoekster te vaag blijven, gaat dan ook niet op.

4. 'Merkwaardig is ook dat ze geen enkel contactpersoon van de A. in XXX kan noemen' Verzoekster geeft hiervoor een zeer duidelijke en aanvaardbare verklaring in haar interview voor het Commissariaat-Generaal (zie nota's genomen tijdens het verhoor p.5 in fine en p.6) : zij heeft haar brieven steeds gericht aan het adres van de organisatie, en niet aan iemand persoonlijk.

Van deze verklaring door verzoekster is in de bestreden beslissing geen sprake.

Dit argument gaat dan ook niet op.

5. 'Ook de naam van de T.-studentengroep die hen in Cuba zouden bedreigd hebben, is haar onbekend'.

Ook hiervoor heeft verzoekster tijdens haar verhoor voor het Commissariaat-Generaal een duidelijke verklaring gegeven : deze groep had geen naam! (zie nota's genomen tijdens het verhoor p. 4)

Bovendien kan verzoekster wel de naam noemen van de leider van de T.-studenten (zie nota's genomen tijdens het verhoor p. 9)

Dit argument gaat dan ook niet op.

6. 'Daarenboven wordt opgemerkt dat betrokkene paspoort op 20 oktober 1994 werd afgeleverd door de XXX ambassade in Ottawa (Canada), zodat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat betrokkene door de XXX autoriteiten wordt gezocht.

Met betrekking tot deze documenten dient verder te worden vastgesteld dat betrokkene voor het Commissariaat-Generaal uitdrukkelijk verklaarde dat zij haar paspoort had bekomen van het XXX Ministerie van Onderwijs te Cuba, terwijl in het paspoort staat vermeld dat het werd afgeleverd op de XXX ambassade te Ottawa (Canada). Dergelijke leugenachtige verklaringen doen in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van betrokkene's relaas'.

Het afleveren van een paspoort is geen argument om te stellen dat de onderdaan van dat land niet zou gezocht worden. Dit zou inhouden dat elke kandidaat-vluchteling met een geldig nationaal paspoort niet in aanmerking zou komen voor erkenning als vluchteling in de zin van het verdrag van Genève.

Dit gaat uiteraard niet op.

Met betrekking tot het afleveren van het paspoort heeft verzoekster nooit verklaard dat dit werd afgeleverd door het XXX ministerie van onderwijs in CUBA. XXX heeft uiteraard geen ministerie van onderwijs op Cuba. Dat spreekt voor zich.

Het paspoort werd haar wel bezorgd via het Cubaanse ministerie van onderwijs in Cuba - zij was immers studente in Cuba.

Verzoekster is nooit in Canada geweest, laat staan dat zij daar op de XXX ambassade is geweest. Zij heeft de formulieren ingevuld tot het bekomen van een paspoort en bezorgd aan het Cubaanse ministerie van Onderwijs - onder druk - dat dan verder het nodige gedaan heeft voor het bekomen van dit paspoort.

Dit argument werd niet opgeworpen tijdens het interview voor het Commissariaat-Generaal. Verzoekster heeft zich hierop niet kunnen verdedigen.

Er is dan ook geheel geen sprake van een leugenachtige verklaring vanwege verzoekster, wel van een ernstige misvatting bij het Commissariaat-Generaal.

7. 'De brief van 1995-1996 vanwege 'Head of Crime Prevention Committee', waarin wordt vermeld dat betrokkene wordt gezocht in XXX, alsook de brief vanwege het A. van

1994-95 die haar in België werd toegestuurd, kunnen in het licht van bovenstaande vaststellingen dan ook niet als ernstig worden beschouwd’.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat beide documenten exact gedateerd zijn, weliswaar volgens de XXX kalender die verschilt van de Europese kalender :

- de brief vanwege ‘Head of Crime Prevention Committee’ : gedateerd op 5-7-86 (XXX kalender)

- de brief vanwege het A. : gedateerd op 14-3-87 (XXX kalender)

Waarom de Commissaris-Generaal geen melding maakt van de exacte datering wordt niet gemotiveerd en is dan ook niet duidelijk.

Bovendien blijkt uit de motivering van de beslissing nergens dat de authenticiteit van de documenten die door verzoekster werden bijgebracht werd nagegaan.

In de beslissing wordt het afdoende geacht om de documenten, waarvan de authenticiteit blijkbaar niet wordt betwist, af te doen als ‘niet ernstig’ dit in het licht van de ‘leugenachtige’ verklaringen. Boven werd aangetoond dat deze verklaringen allerminst leugenachtig zijn.

Er wordt in de beslissing van de Commissaris-Generaal dan ook geen motivering aangegeven waarom hij de documenten van verzoekster naast zich neerlegt.

Dit is een duidelijke schending van de motiveringsplicht.

DERDE MIDDEL :

SCHENDING VAN ARTIKEL 1, PAR. A, AL. 2 VAN HET INTERNATIONAAL VERDRAG BETREFFENDE DE STATUS VAN DE VLUCHTELING, ONDERTEKEND TE GENEVE OP 28 JULI 1951

Gezien het voorgaande werd hoger vermeld artikel geschonden zowel door de beslissing van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, evenals door de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken.

In geen van beide beslissingen kan rechtsgeldig geoordeeld worden dat de aanvraag van verzoekster geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchteling, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.”;

3.2.1. Overwegende dat, zelfs wanneer aan verzoekster gevraagd werd het kort te houden en zich te beperken tot feiten die ze kon staven met documenten, aangenomen kan worden dat zij zich zou beperken tot de feiten die relevant zijn voor haar asielaanvraag; dat zij het belangrijkste feit waarop zij zich baseerde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, namelijk dat zij leidster was van een groep A. studenten die sympathiseerde met de A. in XXX, onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster verklaarde dat haar vader een militair was die gestorven was in de oorlog ('71) en dat zij sinds vijf jaar geen bericht meer ontvangen had van haar familie; dat hieruit blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken kon vaststellen dat verzoekster vaag bleef; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.2.1. Overwegende dat, wat betreft de vaststelling van de Minister dat verzoekster “heel vaag blijft” verwezen kan worden naar de bespreking van het eerste middel; dat, wat betreft de vaststelling dat verzoekster nagelaten heeft bescherming te zoeken bij de Cubaanse autoriteiten, deze vaststelling kan beschouwd worden als een overtollig motief maar kan verklaard worden door het feit dat verzoekster eerst jaren in Cuba verbleven heeft en daar begon te vrezen voor een terugkeer naar XXX, vooraleer zij in België asiel aanvroeg; dat het eerste onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

3.2.2.2. Overwegende dat, wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde in Cuba geen problemen te hebben gekend, deze vaststelling door verzoekster niet wordt tegengesproken; dat, wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster noch in de vragenlijst, noch in het dringend beroep verklaarde banden te hebben met de A., verzoekster niet weerlegt dat zij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in het dringend beroep geen melding gemaakt heeft van banden of sympathieën voor de A.; dat, gezien zij pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zij zou worden gezocht door de XXX regering omwille van haar banden met de A., het aannemelijk is dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat daar geen geloof aan kan worden gehecht; dat het feit dat aan verzoekster niet werd gevraagd waarom zij vóór dat interview niet gesproken had van de A. geen afbreuk doet aan deze vaststelling; dat, wat betreft de banden met het A. tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het volgende werd genoteerd :

“A.-lid geworden”

“Wanneer lid geworden van A. ?

1993 Januari

Hoe werd ze lid van A. ? (omstandigheden)

Ze werd A. lid omdat ze in Cuba goed op de hoogte was van hetgeen in XXX gebeurde → met de nieuwe regering”;

“Zij was de leidster van een groep A., we werkten ondergronds - geen echte A. afdeling.

Ze hadden contacten met A. in XXX.

Ze was dus niet echt lid van A. ?

Ze was sympathisant vanuit Cuba, maar werd pas echt lid hier in België”;

dat in de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat dit onderwerp betreft, enkel rekening gehouden wordt met het tweede gedeelte van de verklaringen van verzoekster (leidster van een groep A., geen echte A. afdeling, pas echt lid in België); dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze verklaringen kon vaststellen dat verzoekster vaag bleef met betrekking tot haar vermeende banden met de A.; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich niet heeft uitgesproken over het feit dat verzoekster in het begin van het interview verklaarde wel lid te zijn geworden van de A. in januari 1993; dat deze verklaring alleen maar de stelling bevestigt van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet duidelijk is omtrent haar banden met de A.;

3.2.2.1. Overwegende dat tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekster verklaarde dat zij geen naam kende van een contactpersoon van de A. in XXX, maar dat zij de brieven verstuurde op het adres van de organisatie en dat de organisatie brieven terugstuurde op haar naam (haar kamernummer); dat de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het merkwaardig is dat verzoekster geen contactpersoon kan noemen niet strijdig is met de gegevens van het dossier; dat, wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de naam van de T.-studentengroep die hen in Cuba zou bedreigd hebben, verzoekster onbekend is, deze vaststelling niet wordt tegengesproken door de gegevens van het dossier ; dat verzoekster verklaarde dat deze groep geen specifieke eigen naam had; dat, wat betreft de vaststelling dat bezwaarlijk kan aangenomen worden dat verzoekster gezocht wordt door de XXX autoriteiten, terwijl zij toch een paspoort ontvangen heeft en de vaststelling dat verzoekster verklaarde dat haar paspoort afgeleverd zou zijn door het XXX Ministerie van Onderwijs te Cuba terwijl blijkt dat het werd afgeleverd door de XXX Ambassade te Ottawa, verzoekster verklaarde dat zij een XXX paspoort had, door het Ministerie van Onderwijs in Cuba afgeleverd; dat na deze verklaring tussen haakjes de vermelding “XXX Ministerie” is toegevoegd; dat op het paspoort de vermelding is aangebracht dat het werd afgeleverd door de XXX Ambassade te Ottawa; dat de opwerping van verzoekster in het verzoekschrift dat zij haar paspoort aangevraagd en ontvangen heeft via het Ministerie van Onderwijs te Cuba, geen afbreuk doet aan deze vaststelling; dat, wat betreft de vaststelling van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de brieven door verzoekster aangebracht, in het licht van bovenstaande vaststellingen niet als ernstig kunnen beschouwd worden, in zijn beslissing de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen melding heeft gemaakt van de stukken en de inhoud ervan en besloten dat ze in het licht van bovenstaande vaststellingen niet als ernstig kunnen beschouwd worden; dat uit de gegevens van het dossier niet blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hierbij onredelijk te werk is gegaan; dat het tweede onderdeel van het tweede middel niet gegrond is;

3.2.3. Overwegend dat, zoals in het eerste en het tweede middel besproken, de bestreden beslissingen voldoende gemotiveerd zijn; dat daaruit blijkt dat de asielaanvraag van verzoekster terecht onontvankelijk werd verklaard; dat derhalve er geen schending is van artikel 1, (A), 2 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizendeen, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter.
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.